

Chim hát trên cành

16627

HẠO NHIÊN

Chim hót trên cành

NHÀ XUẤT BẢN NGOẠI VĂN

BẮC KINH 1974

MỤC LỤC

CHÚ DỀ MÈN	1
CON GÀ MÁI MƠ	13
ĐÁP NGƯỜI TUYẾT	20
HAI EM TOÀN	25
MƯỢN SÁCH	33
CHIM HÓT TRÊN	40

Chú dê mèn

NHỊ Vượng đang ăn cơm, bên ngoài bỗng có tiếng dê kêu “rí, rí, rí”, nghe rất êm tai!

Nhị Vượng giống tai nghe, càng nghe càng thích thú, em bỏ cả cơm chạy thẳng ra cửa.

Bò bảo: “Ăn hết bát cơm đã nào.”

Mẹ bảo: “Mặc áo vào rồi hãy đi.”

Nhưng Nhị Vượng nào có nghe thấy gì đâu. Em tung tăng chạy ra cửa, như con dê non bị nhốt cả đêm vừa mới thả.

Dê kêu ở đâu nhỉ? Nhị Vượng ngước mắt lên giàn bầu tìm mãi không thấy, em lại khom lưng vào cái hàng rào phủ đầy dây đậu mà tìm, cũng không thấy. Để ý nghe kỹ một hồi, em hướng về phía tiếng kêu, chạy một mạch ra cổng ngoài. Vừa ngucken cổ nhìn, em đã reo lên: “À, nó đây rồi!”

Trước mặt là nhà của cu Quý, ngoài cửa có cây hòe, trên cây treo một chiếc lồng nhỏ đan bằng cọng rạ, một chú dê mèn xanh rì đang cất tiếng kêu inh ỏi.

Nhị Vượng vừa giơ tay định sờ cái lồng, thì cu Quý đã kêu ẩm lên:

— Chớ mó vào, của tao đây, của tao đây!

Nhị Vượng lập tức rút tay lại, bước gần lại phía Quý, cười hi hi.

— Chúng mình sẽ chơi chung nhé.

— Không được! — Quý đáp.

— Cho mình chơi một lát cũng không được à?

— Một lát cũng không được, chỉ trách anh mày thôi! Chúng tao bắt dê ở ngoài ruộng, việc chi mà anh đi mách với bác đội trưởng, bảo là chúng tao đập nát cả đậu, bác liền ra đuổi. Nếu không, chắc chắn chúng tao còn bắt được hàng mầy con nữa kia. Anh mày thích nhúng tay vào những việc vớ vẩn lắm!

Nhị Vượng nghe người ta mắng anh mình, rất bức bối, muốn mắng trả, nhưng lại sợ Quý không cho xem, nên đành làm thinh. Em cứ lẩn quẩn bên chiếc lồng dê, trầm trồ say sưa. Em thiết tha mong muốn cũng có một con dê như vậy! Chính năm ngoài bò Nhị Vượng đã từ ruộng đậu bắt về cho em một con. Trông ngộ lắm! Bụng to phệ, chân dài lê thê, răng giống như cái kim, đôi cánh sáng óng ánh như những mảnh pha lê, và hai sợi râu lướt thướt không ngót ngo ngoe, tiếng kêu rất to, “rí, rí” nghe chói cả tai. Ban ngày kêu, ban đêm cũng kêu, oai vệ lắm, năng càng gắt, nó kêu càng tợn. Bỏ em còn đan cho một cái lồng kiểu vành trống, trông như con cua kênh vậy. Ngờ đâu, vừa bước sang đồng thì nó chết mất. Nhị Vượng tiếc đến phát khóc và từ đó em chưa hề bắt được con nào khác.

Nhị Vượng vừa xem vừa nghĩ, bất thần em lại thò tay sờ vào cái lồng.

Quý giận dữ chạy tới, đẩy Nhị Vượng ra:

— Xéo ngay, không cho mày chơi!

Vì không đề ý, Nhị Vượng bị ngã phịch xuống đất.

Lúc đó, bên kia bức tường thấp có tiếng vọng lại: “Chớ đánh nhau, chớ đánh nhau!”

Đó là tiếng của Đại Vượng, anh Nhị Vượng. Cậu là học sinh lớp 3, được quàng khăn đỏ hồi năm ngoái. Đại Vượng vai vác cù nèo, tay xách liềm, từ chân tường bên kia chạy tới, vừa chạy vừa kêu, nhanh nhẹn như con dê rừng. Cậu bỏ các thứ trên tay xuống, đỡ Nhị Vượng dậy, phủi đất trên mình em, hỏi em té đau không, tại sao cãi nhau với Quý.

Nhị Vượng mếu máo:

— Em muốn xem con dê, nó đây em!

— Vì mày sờ cái lông của tao, nên tao mới đây!

Đại Vượng nói với Quý:

— Mày lớn, Nhị Vượng còn nhỏ, đẩy như thê lỗ té bị thương thì sao?

— Bị thương thì bị thương chớ sao, ai bảo anh đi mách bác đội trưởng không cho chúng tôi bắt dê!

— Chúng mày giẫm ruộng đậu của đội sản xuất, lại còn trách người ta mách à!

Quý mĩa mai:

— Gớm nhỉ, anh có phải cán bộ đâu mà việc gì cũng can thiệp.

— Xã viên nào cũng có quyền làm như vậy!

Quý cồ chọc tức Đại Vượng:

— Hừ, anh làm được gì tôi! Tôi sẽ đi bắt nữa, xem anh làm gì nào!

Đại Vượng tức run lên:

— Đồ mày dám đi nữa tao xem! Thầy giáo dạy không được đánh người, nếu không ông tát cho mày hai cái rồi!

Thầy có anh mình đỡ lưng, Nhị Vượng hùng hổ nắm chặt quả đấm xông tới: “Đánh, đánh!”

Đại Vượng ngăn lại:

— Không được đánh nhau, đánh nhau là trẻ mất nết — Nói xong, cậu nhặt liềm và cù nèo, kéo Nhị Vượng đi.

Vừa đi với anh Nhị Vượng vừa ngoảnh lại nhìn cái lồng dê. Về đến nhà, em nín lấy bò, đòi phải bắt cho một con dê mèn.

Bồ bảo:

— Tao còn phải đi cắt lúa, có rồi đâu mà chiều mày.

Đại Vượng vội đưa cái liềm cho bồ:

— Bồ ơi, cái liềm của bồ cùn quá, con đem mài sắc rồi, bồ đi cắt lúa đi.

Nhị Vượng lại nín lấy mẹ, đòi bắt dê cho nó.

Mẹ bảo:

— Tao bận việc ngoài sân phơi, có rồi đâu mà chiều mày.

Đại Vượng đưa cái cù nèo cho mẹ, nói:

— Cái cù nèo của mẹ bị hỏng, con đã buộc lại rồi, mẹ đi phơi thóc đi.

Bồ mẹ đều khen Đại Vượng giỏi, biết điều. Nhưng khi bồ mẹ sắp sửa đi làm thì Nhị Vượng đứng chắn trước cửa không cho đi.

Đại Vượng nói:

— Em ngoan, hãy để bồ mẹ đi làm.

— Em muốn bắt dê mèn — Nhị Vượng càu nhàu.

— Anh sẽ bắt cho em một con thật to.

— Em còn muốn cái lồng nữa kia!

— Anh sẽ đan cho em một cái thật đẹp.

Thế là Nhị Vượng bằng lòng để bồ mẹ đi làm.

Hôm nay là chủ nhật, lẽ ra Đại Vượng đã định bụng, nếu không theo bồ đi cắt lúa, thì theo giúp mẹ phơi thóc, hoặc theo xe bò kéo lúa ở ruộng về, nhưng giờ đây em buộc phải dẫn Nhị Vượng đi bắt dê. Đại Vượng rất thương em. Có cái gì ngon, cũng nhịn để dành cho Nhị Vượng, miễn là Nhị Vượng vừa lòng, thì muốn sao được vậy. Cho nên lần này cậu phải dẫn Nhị Vượng đi bắt cho được một con dê mền thật to và đan một cái lồng lớn rồi mới đi làm.

Đại Vượng vừa đưa Nhị Vượng ra đến cửa, bỗng nghe có tiếng kêu “lạch cạch, lạch cạch”, ngoảnh đầu lại nhìn, thì ra con lợn béo trong chuồng đang ủi cửa đòi ăn, hàng ngày mẹ cùng các dì các chị đồ lúa ra sân phơi xong, người ta đều nghỉ ngơi, còn mẹ lại phải lật đặt về nhà cho lợn ăn, như thế vất vả quá!

Đại Vượng nói với em:

— Mình giúp mẹ cho lợn ăn rồi hãy đi chơi nhé — Nói xong em đi xách thùng cám cho lợn ăn.

Nhị Vượng cứ chạy theo lải nhải: “Đi, đi, đi bắt dê thôi!”

Cho lợn ăn xong, Đại Vượng đưa em ra đến cổng, vì sơ ý, khuy áo mắc phải dây đậu, vừa cúi xuống, em thấy mây luồng cái vì thiếu nước đất đã khô nẻ, bồ bận công việc của tập thể, nếu chờ đến tối bồ về tưới, thì mệt nhọc quá!

Đại Vượng lại nói với em:

— Mình nên giúp bồ tưới xong cái rồi hãy đi chơi nhé — Vừa nói em vừa chạy về nhà lấy thùng xách nước tưới cái.

Nhị Vượng cứ lẻo đẻo theo sau, vừa đi vừa càu nhàu: “Đi, đi, đi bắt dê thôi!”

Đại Vượng tưới cải xong, vừa lau mồ hôi vừa nhìn vào trong nhà, hình như còn bao nhiêu là việc cần phải làm, đậu nành nên hái rồi, sân bể bộn còn chưa quét dọn, nhưng thấy vẻ mặt nhăn nhó của Nhị Vượng, em đành phải dẫn nó đi chơi.

Hai anh em dẫn nhau đến khu đồi phía bắc để bắt dế. Vì ở đây khỏi phải lo giẫm đạp lên hoa màu!

Vừa ra tới đầu ngõ, bỗng em thấy bác đội trưởng đang cất tiếng gọi:

— Sắp trời rồi, ở sân phơi đang cần người, ai có ra được hãy đến giúp một tay!

Tiếng gọi vừa dứt, các ông già bà lão đều tập nập vác củ nèo chạy ra.

Đại Vượng cũng vừa vặn dắt Nhị Vượng đi đến.

Trên sân phơi thật là nhộn nhịp, chỗ này một đồng ngô, chỗ kia một đụn thóc, nối tiếp nhau như một dải núi nhỏ. Bà con xã viên đang đổ lúa ra phơi. Cô giáo Trần của Đại Vượng cũng có mặt ở đây, cô dẫn bạn học của Đại Vượng ôm đậu ra phơi.

Đại Vượng chạy đến hỏi:

— Cô ơi, sao hôm nay phơi nhiều đậu thề này?

Cô giáo bảo:

— Theo dự báo của đài khí tượng, ba hôm nữa sẽ có mưa to, nhân lúc còn tốt trời phải phơi và đập xong số đậu trên sân, dành chỗ kéo số đậu ngoài ruộng về, kẻo mưa xuống bị mọc mầm.

Đại Vượng nghe nói hoảng người. Bao nhiêu đậu của đội sản xuất đều cắt cả và đang phơi ở ruộng. Nếu trời đổ mưa mọc mầm thì uổng biết bao! Em bèn nói với Nhị Vượng:

— Chúng ta nên giúp các chú các cô phơi xong đậu rồi hãy đi bắt dế?

Nhị Vượng giầu môi nói:

— Không, anh đã hứa đi bắt dê cho em, bây giờ lại gạt người ta! — Vừa nói em vừa nín thở tay áo của Đại Vượng không chịu buông.

— Thề mà tôi hôm qua mày còn bảo lớn lên sẽ làm một xã viên tốt, chỉ được tài nói phét!

Nhị Vượng trượng gân trượng cổ ra cãi:

— Ai nói phét đâu nào?

Đại Vượng nói:

— Thề tại sao đậu của đội sản xuất sắp bị mưa dầm mà mày chả thèm ngó tới, thì còn gọi là xã viên tốt không?

Nhị Vượng chỉ chớp đôi mắt đứng lặng thinh.

Đại Vượng cũng không hơi đâu nói nhiều với em nữa, bèn bảo Nhị Vượng đi xua gà ở mé sân, còn mình thì xách cù nèo xông vào dỡ đậu.

Đồng đậu này chắt cao chót vót tận đọt cây, dây đậu đề chẳng chịt lên nhau, dỡ bằng cù nèo hoặc bằng cào đều rất phí sức. Làm thế nào đây, nếu dỡ không ra thì phơi sao được!

Bác đội trưởng nói:

— Cho một người leo lên chớp, lật xuống!

Bác ta vừa định đi vác thang, thì trên cao có tiếng vọng xuống:

— Bác ơi, không cần thang đâu!

Mọi người ngược mắt nhìn, thấy Đại Vượng đang ngồi trên cành cây dương cạnh đồng đậu.

Thì ra, lúc thấy mọi người dỡ đồng đậu gặp khó khăn. Đại Vượng lập tức bỏ cù nèo trèo lên cây, em nói với những người ở phía dưới:

— Cháu đỡ ở trên, các chú các cô ở dưới kêu ra nhé!

Đại Vượng leo thẳng lên đọt cây, rồi bò ra cái cành chia sang đồng đậu, hai tay bám lấy cành cây, buông lỏng đôi chân như người chơi xà kép. Đoạn em thả tay rơi đúng trên chóp đồng đậu.

Ai nầy đều cười ầm lên. Bác đội trưởng quảng một chiếc cù nèo cho em đỡ ở trên, còn phía dưới thì kẻ kéo người kéo, chẳng mấy chốc đã đỡ xong đồng đậu to tướng, phơi đầy cả sân. Sau khi làm xong việc, Đại Vượng khoan khoái đi tìm em, thì mặt trời đã đứng bóng.

Nhị Vượng không chơi quanh quẩn bên sân phơi nữa. Đại Vượng gọi mãi chẳng thấy em bèn quay về nhà, đèn nơi đóng quân của bộ đội, chạy thẳng đến bãi chăn nuôi, tìm khắp nơi vẫn không thấy, làm em sốt ruột đến toát cả mồ hôi hột.

Đại Vượng băng khuâng đi ra phía ngoài xóm.

Đang lúc nghỉ trưa, ngoài đồng vắng teo. Trời nắng như thiêu, từng đồng dây đậu chắt đầy bờ ruộng.

Lòng Đại Vượng nóng như lửa đốt, có lẽ em mình đã khóc khàn cả cổ rồi. Tội nghiệp biết bao. Đang đi, hình như có tiếng khóc của Nhị Vượng. À, không phải khóc, mà là tiếng cười kia!

— Tìm được rồi, tìm được rồi. Hà, hà, thử xem mày chạy đằng nào!

Nhị Vượng đang chạy rong ngoài ruộng, cu cậu đạp bừa cả lên những đồng đậu. Thì ra lúc nãy chờ Đại Vượng mãi em đã thấy sốt ruột, gọi mấy lần, song anh cứ mãi mê làm việc, nào có nghe thấy. Nhị Vượng đuổi gà một lúc, khát nước quá, định chạy về nhà uống nước, nhưng vừa về đến cổng lại nghe tiếng dè kêu. Đáng tiếc là, lần này cu Quý treo cái lồng ở trong sân và đóng

kín cửa lại, nên chỉ nghe tiếng kêu, chứ không sao trông thấy dề.

Nhị Vượng nghĩ tới con dề này là của cu Quý bắt trong ruộng đậu, nó liền quay trở ra chứ không về uống nước nữa.

Tiếng dề kêu khắp nơi, nhưng chúng đều tròn rất kín không cho Nhị Vượng trông thấy. Hễ Nhị Vượng đèn gần thì chúng lại im bật, vừa quay đi, chúng lại réo lên. Nhị Vượng tìm tới một đồng đậu to, đúng là kêu ở trong đây. Em liền lao vào bới, nhưng bới mãi cũng chẳng thấy tăm tích gì. Chợt nghe thấy trong một đồng đậu khác có tiếng kêu, em liền lao vào tìm bới!

Tìm được Nhị Vượng, Đại Vượng rất mừng, nhưng cậu lập tức chạy như bay tới chỗ Nhị Vượng, thét lên:

— Ai bảo mày vào đây?

Nhị Vượng bới đang hăng, thỉnh linh đằng sau có tiếng thét, nó giật nảy cả người, ngoảnh đầu lại nhìn, thấy là anh mình, nó mừng rỡ nói:

— Anh ơi, ở đây có dề, có ...

Đại Vượng hai tay chồng nạnh, tức giận thét to:

— Có cái gì gì, mày đập nẻ cả đậu, bao nhiêu hạt đều rơi xuống đất hết rồi, mày, mày ...

Nhị Vượng còn chưa hiểu đầu đuôi ra sao, liền phân trần:

— Em bắt dề, chứ có đập đậu đâu.

Đại Vượng lật đồng đậu của Nhị Vượng vừa bới lên, nói:

— Mày mở mắt ra mà xem, đậu không nẻ là gì đây?

Nhị Vượng nhìn xuống thấy đậu rơi vãi cả ra đất. Em lại nhìn Đại Vượng, thấy đôi mắt anh tròn xoe và mặt đỏ như lửa.

Nhị Vượng nước nờ khóc.

Trước đây, mỗi khi nghe em khóc, Đại Vượng thế nào cũng đến dỗ dành. Nhưng hôm nay vì giận quá, chẳng những cậu không dỗ, mà cũng không thèm ngó tới, hai mắt chăm chăm nhìn vào những hạt đậu rơi trắng xóa dưới đất, đang nghĩ xem nên làm thế nào. Về nhà báo cho bố, hay đến báo bác đội trưởng trước? Đại Vượng vừa đi vừa nghĩ, nhưng tới đâu bờ ruộng cậu liền quay trở lại, quyết định nhặt xong đậu rồi mới về.

Đại Vượng sốt ruột đi vòng quanh đồng đậu, không có lần, lại chẳng có túi, lấy gì mà đựng đây? Em suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng đã nghĩ được cách, cởi áo ra lấy cổ buộc hai ống tay lại, rồi bắt đầu nhặt. Trước hết em lật nhẹ từng bó đậu sang một bên, đoạn ngồi xổm xuống nhặt đậu rơi dưới đất bỏ vào ống tay áo. Nắng phơi đến rát da lưng, nhưng cậu vẫn cặm cụi nhặt, quyết tâm nhặt cho hết số đậu do em mình làm rơi, không để cho tài sản của đội bị mất mát.

Nhặt hết đồng này, lại quay sang đồng khác. Chợt cậu ngoảnh đầu lại, thấy Nhị Vượng cũng ngồi chồm hóm làm gì ở đằng kia, chạy đến xem, thì ra Nhị Vượng cũng đang nhặt đậu!

Hồi nãy Đại Vượng trợn mắt thét mắng. Nhị Vượng cảm thấy oan ức, chẳng hiểu vì việc gì. Sau đó thấy anh dải nắng ngồi chăm chú nhặt từng hạt đậu, em mới vỡ lẽ, thấy mình đã làm sai, cảm thấy rất xấu hổ nên cũng không khóc nữa, rồi em cũng ngồi xuống nhặt. Nhưng khôn nổi Nhị Vượng cũng không có đồ đựng, ngay đến áo cũng không mặc. Cởi quần ư? Sang năm sắp đi học rồi, ở trần tròng trực thì xấu hổ biết bao! Nghĩ mãi, cuối cùng chỉ có cách là phải cởi giày ra đựng.

Đại Vượng vừa nhìn vào đôi giày của Nhị Vượng, thì cái tức giận hồi nãy đã tiêu tan cả, cậu cảm thấy lúc nãy mình cũng

không nên đòi xử với em như thế. Nó còn nhỏ, là một đứa trẻ ngoan, dù có làm sai cũng phải chịu khó giúp đỡ, chứ không nên nổi nóng.

Nghĩ đến đây, Đại Vượng đến ngồi gần nói với Nhị Vượng rằng:

— Em làm như vậy rất đúng. Một đứa bé tốt là phải biết quý của công!

Nhị Vượng không nói năng gì, cứ lặng lẽ ngồi nhặt nhanh hơn nữa.

Đại Vượng bảo:

— Nhị Vượng này, em hãy vào trong bóng cây nghỉ một lát cho mát đã, để anh nhặt hộ cho.

Nhị Vượng nói:

— Không, em cũng nhặt.

Đại Vượng chạy ra bờ ruộng bẻ một tàu lá thầu dầu, đội lên đầu Nhị Vượng để che nắng.

Thế là hai anh em lặng lẽ cùng nhặt hết những hạt đậu do Nhị Vượng đập rơi dưới đất, rồi mới về nhà ăn cơm trưa.

Việc này không biết ai đã truyền ra, đồng chí kế toán biết được liền viết thành một bài vè, chép lên báo bảng đen để khen ngợi anh em Đại Vượng. Khi hai anh em đưa đậu về đội, cũng vừa vận trồng thủy.

Đại Vượng biết chữ, nên thoát nhìn đã đỏ cả mặt bỏ chạy. Nhị Vượng còn chưa hiểu là việc gì, bèn nhờ chú kế toán đọc cho nghe. Lúc đầu em còn thấy thẹn, sau đó lấy làm đắc ý ngênh ngang đi về nhà.

Cơm trưa xong, bỏ lại đi gặt, mẹ đến sân phơi lúa, còn Đại Vượng thì đi đâu không biết. Nhị Vượng chạy ra cổng, em thấy

cái lồng dế của cu Quý lại treo trên cây hòe. Chú dế kêu “rí rí rí”, nghe rất thích thú!

Nhị Vượng lại cảm thấy ngứa ngáy, nhưng em cố quay sang một bên, lẩy tay bịt tai lại, vội vàng bỏ đi. Nhị Vượng định đến sân phơi tìm Đại Vượng, nếu không tìm thấy, em sẽ ở đây giúp người nhón làm việc.

Trên sân đều nghỉ trưa cả, Nhị Vượng tìm một cái làn nhỏ, nhặt đậu rơi dọc theo ven sân, chẳng mấy chốc đã nhặt được khá nhiều, vừa định đem trút vào sân, nhưng em lại nghĩ: nên mang về cho Đại Vượng xem đã, chắc anh sẽ thích mình hơn.

Nhị Vượng về đến cổng nhà, vừa bước vào ngưỡng cửa, em đã sững cả người: “rí rí rí” tiếng kêu từ trong nhà vang ra, nghe rất êm tai! Nhị Vượng ngừng đầu, thấy một cái lồng vừa mới đan xong treo trên giàn bầu, bên trong có một chú dế mèn rất to.

Đại Vượng đứng ở cạnh cửa đang băng bó đầu ngón tay, vì lúc đan lồng, dế cậu đã vô ý cắn đứt tay.

Nhị Vượng đã hiểu rõ, em chạy tới ôm chầm lấy anh.

Chú dế mèn lại kêu “rí rí rí” nghe rất êm tai!

Con gà mái mơ

PHƯƠNG rất thích ăn trứng gà.

Một hôm, bà nội Phương mua cho em một con gà mái tơ, cánh hoa mơ, đuôi đen, đầu có một chòm lông mao, trông hơi giống chòm tóc ngắn của Phương vậy.

Bà dặn Phương phải năng chăm sóc, để gà chóng lớn đẻ trứng cho em ăn.

Phương là một đứa bé cần cù siêng năng. Ngày nào em cũng dậy sớm, thả gà ra, đèn tối cho nó ăn thật no, rồi lừa vào chuồng chăn dắt kỹ càng.

Con gà mơ rất chóng lớn, đầu nó cũng ngày càng đỏ, đỏ như khi ông nội uống rượu say vậy. Bà bảo, đầu đỏ là nó sắp đẻ trứng rồi đây. Song sáng nào thả gà Phương cũng nhìn vào chuồng chả thấy có trứng.

Phương hỏi bà:

— Bà ơi, sao gà còn chưa đẻ?

— Phải cho ăn thức ăn sòng thì nó mới chóng đẻ — Bà đáp.

— Những món gì là thức ăn sòng? — Phương hỏi.

— Tức là sâu bọ, châu chấu.

— Thê cháu phải đi bắt.

Bà cười:

— Cứ thả rong ngoài vườn nó tự mình kiếm ăn thôi.

Nhà Phương ở đầu xóm tây, trước mặt nhà có một dải đất trông, cỏ mọc xanh ròn, qua khỏi dải đất này là cánh đồng ruộng mênh mông bát ngát.

Phương làm theo lời bà dặn, sáng nào em cũng xua gà đến bãi cỏ thả rong cho nó ăn sâu bọ và châu chấu, đến chiều tối ăn no mới về nhà.

Một hôm gần buổi trưa, bỗng thấy con gà mái mơ chạy về, nó nhảy vào ổ nằm yên không nhúc nhích, Phương thấy vậy lo lắng đi mách với bà:

— Bà ơi, con gà mơ chắc bị ốm rồi!

Bà chạy đến xem, bắt giắc cười phá lên:

— Nó đang đẻ trứng đây, không phải ốm đâu!

Phương vẫn không yên tâm, em bưng cái ghè con ngồi trước ổ chờ xem. Trời nắng chang chang, mồ hôi nhễ nhại, em vẫn cứ ngồi chăm chú nhìn cái ổ gà. Khi em định vào nhà uống nước, chợt có tiếng gà “cục tác, cục tác” làm em giật mình.

Con gà từ trong ổ nhảy ra, cứ rướng cổ kêu mãi.

Phương nhìn vào ổ rơm thấy có một quả trứng trắng mơn, em cầm lên đặt vào lòng bàn tay thấy còn nóng hổi.

Từ đó trở đi, con gà mơ ngày nào cũng đẻ cho Phương một quả trứng.

Một hôm, đi họp đội về, mới bước vào cửa bà đã gọi:

— Phương ơi, lại đây bà nói với cháu việc này!